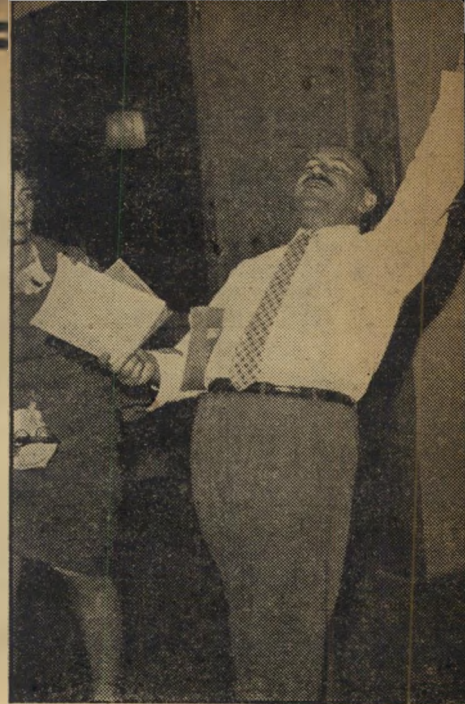

רבות האהבות שהיו, אך לתלמידי מחזור כ"ב נשארה הגמנסיה

אהבה ראשונה

כאחד המקצועות היה נותן ציונים מבלי לבדוק את העבודות. פעם הוא העתיק מי אלעזר מלחי מלה במלה. מלחי, שנקרא אז זלצמן, קיבל טוב מאוד והוא רק מספיק.

השופט

המחוזי אלעזר מלחי, מנהל את טקס פגישת בוגרי מחזור כ"ב של הגמנסיה הרצליה.

"מ"ה כל הרעש הזה שם בפנים?"
 שאל אחד החברים הנכבדים של אחת ממשכנות בני ברית, בהצביעו כלפי אולם המסעדה של בית ציוני-אמריקה. "שם נמ' צאים אנשי הרצליה, היתה התשובה. 'הרצ' ליה?' תמה האישי. 'אינו מין לוויה היא זאת?'"

פעם קשה היה לתאר שמישהו יטעה לגבי המושג אנשי הרצליה. כי הגמנסיה הרצליה היתה, לגבי הישוב שלפני קום המדינה, הרבה יותר מאשר סתם מוסד חינוכי, ולגבי חניכיה ובוגריה, הרבה יותר מאשר מקום בו בילו את שנות לימודיהם. אנשי הרצליה היה סימן היכר לסוג מסוים מבני הארץ. אף על פי כן היה בשאלתו של איש בני ברית משהו מן האמת.

כמאה האנשים שהתכנסו השבוע בבית ציוני אמריקה למסיבה חגיגית, היו כמעין לשכה של מסדר חברתי. היו אלה חניכי ובוגרי מחזור כ"ב של הגמנסיה הרצליה שעזבו את ספסל הלימודים בה לפני 25 שנה. הם היו כבני 18 כשסיימו את לימודיהם בשנת 1934 — שנת משפט רצח ארלוזורוב, תחילת עליה ב' ותחילת הבריחה ההמונית של היהודים מגרמניה של היטלר. הם היו בני 23 כשפרצה מלחמת העולם השנייה. הם היו בני 32 בתחילת מלחמת העצמאות. כיום הם נימנים על אנשי הצמרת החברתית, הפקידותית, הבטחונית, הכלכלית והתרבותית של ישראל.

מה שאירע להם ב-25 השנים שחלפו, הוא סיפורו של דור שלם.

גוש שד קוורצה מקיר

"את זוכרת איך שפעם סידרתי אוי 'את תרז?" אמר שלמה תגרי, סמל ראשון במשטרה ישראל ומזכירו של מפקד משטרת מחוז תל-אביב להדסה שורי, מורה ואשתו של בעל גלריה לאמנות. "בשיעור לגיאוגרפיה

לוגיה הורדתי חתיכה מהקיר ואמרתי לך שזה גוש של קרצה. אחר כך תפס אותי המורה וזרק אותי לשבוע ימים מהכיתה." "היא היתה הנערה היפה ביותר ככל המחזור." הסביר אלוף-משנה יעקב פרי (פרולוב) מפקד מחוז ירושלים, לקבוצת (הצבאי) בהצביעו על תמונה צהובה מיושן התלויה על הקיר, בה נראתה קבוצת נערים מקיפה נערה אחת. "תמר לוינסון — היא היתה רזה כמו גפרור. כשהצטלמו, תמיד הצטופפנו מסביב לה להצטלם לידה. מה אתה היום?"

"היא יושבת באוסטריה היום." הסביר מישור. הם ישבו זה ליד זה כמו בימים הטובים, החליפו חיוכים וזכרונות, נזכרו באהבות ראשונות ובמעשי קונדס משותפים. רובם לא ראו זה את זה אפילו פעם אחת מאז נפרדו לפני 25 שנה. בשולחן הראשי ישבו המורים, רובם מתקרבים לגיל 70 או מעבר לו, שריני צחח המחנכים, שפעם היו רועים עדים מפניהם במסדרונות. במשך זמן מה הם ניסו להעלות חוויות משותפות, שארעו להם באותם הימים. לשופט המחוזי אלעזר מלחי, בן המחזור שניהל את הטקס ברוח ההומור הטובה שלו, נשמרו עדיין מחברות מאותה תקופה, בהן רשם כמעט דו"ח סטגור גרפי מחכמות המורים והתחכמויות התלמידים.

"לבחינה חשובה באנגלית הכין אברהם צ'יפמן את חברו יגאל פוי. פוי למד ולמד ולבסוף טען שאיננו יודע כלום ולא יעבור את הבחינה. אמר צ'יפמן: נתערב על גרוש שתעבור את הבחינה. והתערבו. שבוע ימים אחרי הבחינה התזיר ראובן גרוסמן את המחברות. לכשראה פוי את הציון בבחינה התחיל לקפוץ, לקרקר ולנפנף את המחברת באויר. כולם שאלו אותו איזה ציון טוב הוא קיבל. במקום לענות רץ אל צ'יפמן וצעק בקול מלא שמחה: קיבלתי מספיק בקושי, תן מיד את הגרוש של ההתערבות."

צ'יפמן אגב, הוא היחיד מבני המחזור שגורלו לא נודע והוא מוגדר כנעדר. הוא התגלגל למקסיקו כמהפכן, נחטף ונעלם על רקע של פעולות אנטי-קומוניסטיות.

אלגיה על שפתיים

"פעם נתן המורה לעברית לכתוב חיבור חופשי," סיפר צבי גולדברג, אביו, הנחשב על-ידי חבריו כבר-מזל, משום שזכה ב-30 אלף ל"י בהגדלת המלוזה ה-עממי. "מרדכי סטרומינסקי-סתר כתב במי קום זה יצירה בומרה. הנקראת גם כן חיבור חופשי והגיש אותה למורה. שם יצירתו היה אלגיה על שפת-הים בתל-אביב. על זאת קיבל כמובן הערה." אותו סטרומינסקי רצה לברר, אם מורה

גמנסיה תל-

מחזור

כך הם התחילו את דרך חייהם לפני 25

התאומים
 יהודה (10) ונחום (11) בוטקובסקי, שני שהיו דומים זה לזה בצורה שאפילו ה התקשו להבדיל ביניהם. כיום עוסק יהודה במסחר, ואילו

קריאה למסדר
 קבוצת בוגרי המחזור מרימה כוסות ובקבוקים לחיי המורים. ראשון משמאל הוא אלעזר מלחי (9) שלישי משמאל הוא הסופר מיד' שיף (13). המספרים מציינים את המקום בתמונת המחזור.

האלחין
 מרדכי סטרוי מינסקי, היה חניך המחזור, אך לא היה בוגרו.